

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΣΒΑΜΠ

"Αξιον παρατηρήσεως είναι ότι η 'Ελληνική μυθολογία, ἐνῶ ὄφειλε νὰ εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας τοὺς συγχρόνους "Ελληνας ἐλάχιστοι γνωρίζομεν ταύτην. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀγνοίας τῶν τοῦ οἴκου ἡμῶν, καθίσταται ἔτι σοβαρώτερον, διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι ξένοι λαοὶ μᾶλλον ἡμῶν προηγμένοι εἰς τὸν πολιτισμὸν, τὴν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν θεωροῦσιν ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ὅλης ἐκπαιδεύσεώς των, καὶ ὅτι ἄνθρωποι ξένοιγνωρίζουσι κάλλιον ἡμῶν νὰ ὀμιλοῦσι περὶ τῶν μύθων τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἐποχῆς. Τοῦτου ἐνεκεν ἡ "Ηχώ· θὰ ἀφιερῶσιν μέρος τοῦ χώρου αὐτῆς εἰς τὴν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν, ὥστε οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς νὰ δύνανται νὰ εὐρίσκωσιν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην τροφήν.

"Ο οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἶχον δημιουργηθῆ. Ἡ θάλασσα ἐκινεῖτο ἐντὸς τῶν ἀκτῶν τῆς καὶ οἱ ἰχθυεῖς ἐπαιζον ἐν αὐτῇ. Εἰς τὸν ἀέρα ἐψάλλον τὰ πτηνὰ. Ἐπὶ τῆς γῆς ἔζων διάφορα ζῶα. Ἀλλ' ἀκόμην ἔλειπεν τὸ ὄν τοῦ ὁποίου τὸ δῶμα εἶχε δημιουργηθῆ τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ πνεῦμα νὰ δύναται νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ κυριαρχήσῃ ὀλοκλήρου τοῦ γῆϊνου κόσμου. Τότε ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ Προμηθεύς, ἔ-

νας βλαστὸς τῆς ἀρχαίας γενεᾶς τῶν θεῶν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν Δία, ἕνας υἱὸς τοῦ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντος υἱοῦ τοῦ οὐρανοῦ, 'Ιαπετοῦ, πλήρης εὐφροδῶν ἀνακαλύψεων. Αὐτὸς ἤξευρε πολὺν καλὰ, ὅτι εἰς τὴν γῆν ὁ σπόρος τοῦ οὐρανοῦ ἐκοιμᾶτο. Δι' αὐτὸ ἔλαβε ἐκ τοῦ ἤχου ἐβρεξεν αὐτὸν μὲ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τὸν ἐζύμωσε καὶ ἐδχημάτισε ἐξ αὐτοῦ ἐν ὄν κατὰ τὸ ὁμοίωτον τῶν Θεῶν, τῶν κυρίων τῆς γῆς.

Διὰ τὴν ἐμψυχώσῃ δὲ τὴν γῆν· ἵν' αὐτὴν ταύτην μάζαν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ζῶων κακὰς καὶ καλὰς ἰδιότητας καὶ τὰς ἐνέκλεισεν εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου. Μεταξὺ τῶν οὐρανίων εἶχε ταὶ μίαν θήλυ, τὴν Ἄθην ἄν, τὴν Θεάν τῆς Σοφίας.

Αὐτὴ ἐθαύμασε τὸ δημιουργημα τοῦ υἱοῦ τοῦ Τιτάνος καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὴν ἡμειψυχωμένον εἰκόνατὸ πνεῦμα, τὴν θεϊαν ἀναπνοήν.

Τοιουτοτρόπως ἐδχηματίσθησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι καὶ ἐγένεσαν ταχέως τὴν γῆν. Ἐπὶ μακρὸν δὲν ἐγνωρίζον πῶς νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ εὐγενῆ των μέλη καὶ τὸν παρὰ τῶν Θεῶν χορηγηθέντα σπινθήρα. Βλέποντες ἔβλεπον εἰς μάτην καὶ ἀκούοντες δὲν ἤκουον. Ὡς δὲ νεירῶδεις μορφαὶ ἔτρεχον χωρὶς νὰ γνωρίζωσι νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν δημιουργ-

γίαν. "Αγνώστος ἦτο εἰς αὐτοὺς ἡ τέχνη νὰ ἀνασκάπτωσι τοὺς λίθους καὶ νὰ τοὺς κατεργάζωνται, νὰ κατεργάζωνται τὰ ξύλα καὶ νὰ οἰκοδομῶσιν. "Ἐξῶν ὑπὸ τὴν γῆν εἰς ἀνήλια ἄντρα ὡς οἱ μύρμηκες. Οὐτε τὸν χειμῶνα οὐτε τὴν ἀνθηρὰν ἀνοιξίν οὐτε τὸ καρποφόρον θέρος ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι. "Λεσκοπα ὥστε ἦσαν ὄσα ἐξετέλουν. Τότε ἐ-
 νεδιεφέρθη διὰ τὰ πλάσματά του ὁ Προμηθεύς. Ἐδίδαξε νὰ παρατηρῶσι τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τῶν ἀστέρων ἐφεῦρεδι' αὐτοὺς τὴν τέχνην ν' ἀριθμῶσι καὶ τὴν γραφήν, ἐδίδαξε αὐτοὺς νὰ ἐξημερώνουσι τὰ ζῷα καὶ νὰ τὰ μεταχειρίζονται ὡς συντρόφους εἰς τὴν ἐργασίαν των, συνειθίδε τοὺς ἵππους εἰς τὸν χαλινὸν καὶ εἰς τὸ νὰ ὄρουσιν ἀμάξας καὶ ἐφεῖρε λέμβους καὶ ἰστία διὰ τὴν ἀκτοπλοΐαν. Ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ὑπόλοιπον ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἐφρόντιδεν.

Ἐὰν ἠσθένουν, τοὺς ἐδείξεν ὁ Προμηθεύς τὴν ἀνάμιξιγγλυκῶν θεραπευτικῶν μέσων ἵνα θεραπεύσουεν τὰς διαφόρους ἀσθενείας. "Ἐπειτα ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς τὴν προφνητικὴν τέχνην, ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τοὺς οἰωνοὺς καὶ τὰ ὄνειρα. "Ἐπειτα ὠδήγησε τὸ βλέμμα των κάτωθεν τῆς γῆς καὶ τοὺς ἀφῆκε νὰ ἀνακαλύψουεν τὸν χαλκὸν, τὸν σίδηρον, τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν. Τέλος τοὺς ἐδῶρσεν ὄλας τὰς ἀνάσεις καὶ τοὺς ἐξέμαθεν ὄλας τὰς τέχνας τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀπὸ τινος χρόνου ἐβασίλευεν μετὰ τῶν τέκνων του ὁ Ζεὺς, ὅστις εἶχε ἐκθρονίσει τὸν πατέρα του Κρόνον καὶ εἶχε κρημνίσει τὴν ἀρχαίαν γενεάν των Θεῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγεται ὁ Προμηθεύς.

Οἱ νέοι Θεοὶ ἔγιναν τώρα προδεκτικώτεροι διὰ τὸ πρὸ ὀλίγου πλασθὲν ἀνθρώπινον γένος. Ἀπῆλθον τιμὰς ἀπὸ αὐτὸ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προστασίας τὴν ὁποίαν ἠθέλαν τῷ παραχωρήσῃ. Εἰς τὴν Μύκκον τῆς Ἑλλάδος ἐγίνετο συνεδρίασις μετὰ τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων, καθ' ἣν καθορίζοντο τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν Συνεδρίασιν αὐτὴν ἐνεφανίσθη ὁ Προμηθεύς ὡς συνήγορος

τῶν ἀνθρώπων του, ἵνα ἐνεργήσῃ, ὅπως οἱ Θεοὶ μὴ ἐπιβαρύνουν ὑπερβολικὰ τοὺς θνητοὺς διὰ τὰ παρ' αὐτῶν ἀναληθῆντα προστατευτικὰ δικαιώματα. Ἐδῶ ἡ Εὐφροσύνη τοῦ Προμηθεύς τὸν παρέπεισε ν' ἀποπλανήσῃ τοὺς Θεοὺς. Ἐδῶαξεν ἐπ' ὀνόματι τῶν δημιουργημάτων του ἔτα μέγαλον ταῖρον καὶ ἀφοῦ ἐτεμάχιδεν αὐτὸν ἐδοχημάτισε δύο μεγάλους ὄωρους. Εἰς τὸ ἓν μέρος ἔθεσε τὸ κρέας καὶ τὰ ἐντόσθια, ἀφοῦ τὰ ἔθεθεν ἐντὸς τοῦ δέρματος τοῦ ταύρου, εἰς δὲ τὸ ἄλλο τὰ γυνὰ ὅσα τεχνικῶς κεκαλυμμένα ἐντὸς τοῦ λίπους τοῦ θύματος. Καὶ ὁ ὄωρος οὗτος ἦτο ὁ μεγαλύτερος. Τώρα ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν οἱ οὐράνιοι τι ἐκ τῶν δύο προετίμων. Ὁ Ζεὺς ὄψατιρ τῶν Θεῶν ὁ παντογνώστης διέκρινεν ἀμέσως τὴν ἀπάτην καὶ εἶπεν: Ἦνέ τοῦ Ἰαπετοῦ, ἐνδοξε Βασιλεῦ, καλὲ φίλε, πόσον ἀνίδως διένειμες τὰ μέρη!» Ὁ Προμηθεύς ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ ἀπάτη του ἐπέτυχεν, ἐγέλασε καὶ εἶπε: «Ἐνδοξε Ζεῦ, μέγιστε τῶν αἰώνιων Θεῶν ἐκλεξοὺ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῆ ἡ καρδιά σου».

Ὁ Ζεὺς ἐξέλεξε τὸν λευκὸν ὄωρον. Μόλις τὸν ἦνοιξε καὶ εἶδεν τὰ ἀπογυμνωμένα ὅσα ἔκαμε ὅτι μόλις τώρα ἀντελήφθη τὴν ἀπάτην καὶ ἐφώναξε: «Βλέπω, φίλε μου, ὅτι δὲν ἐξέμαθες ἀκόμην τὴν τέχνην τοῦ ἀπατᾶν!»

Ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Προμηθεά καὶ ἠρνήθη εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ τελευταῖον ὄωρον οὗτινος εἶχον ἀνάγκην, τὸ πῦρ, Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἦτο ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ τὰ δημιουργήματά του ὁ πονηρὸς υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

